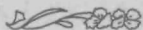

Tembolj so se pa začudili, ko sva jim prinesla denarja in jim razložila, kaj so rekli naš oče. Hvalili so blagodušnost našega dobrega očeta. bili so odslej zelo prijazni do nas in nobeden izmed njihovih otrok nam ni več prizadejal najmanjšega zla. Da, deček je še prinesel mojemu bratu, da bi vsaj nekoliko popravil napako, jako lep venec poljskih cvetic.

Spomini iz raja zlatih dni.

Spisal Bogumil Gorenjko.

(Konec.)

Ministrantje.

Ko sem spolnil šest let, se je pa zgodilo nekaj zelo važnega, česar se boji vsak mlad človeček. Treba je bilo v šolo. Prvi dan je bilo še, ko smo šli samo k maši in k zapisovanju. A drugi dan — no tudi drugi dan ni bilo še nič hudega. Ko je pa pograbil tretji dan učitelj nekoga za lase in mu tudi dve pripeljal za uho, se mi je zdela šola največja nesreča za mladega človeka. In res: četrty dan sem vzel na ramo šolsko torbo — a ko pridem na konec vasi, se bridko zjokam in se vrnem nazaj. „Kaj pa je?“ me vprašajo mati, ko me zagledajo klavrnega junaka. „Zakaj pa ne greš v šolo?“ — „Oh mati, ali mati!“ In zajokal sem še bolj. — „Nič se ne boj, norček, kar lepo pojdi!“ — „Ali, mati.“ — „No, grem pa jaz s teboj.“ No in res so šli. Učitelj me je pobožal in šel sem v razred in ni bilo nič hudega. A drugi dan sem prišel zopet na konec vasi in se ravno tako bal in se ravno tako vrnil. A mati me tedaj niso tako prijazno sprejeli — prav so imeli. „Bom videla, ali boš šel ali ne,“ so rekli, pa vzeli trnjevko in me gnali prav do šole. Od takrat se pa nisem vrnil nikdar več in tudi v šoli se mi ni zdelo tako hudo, kakor sem si prej domišljal in so mi jo slikali stari lenuhi, ki so sedeli po tri leta

v prvem razredu. In tako smo naenkrat postali poleg pastirjev tudi šolarčki in mislili, da imamo za županom največ skrbi na vsem svetu.

Tako smo prišli v tretji razred. Nekega lepega torka rečejo gospod katehet, kdo bi hotel hoditi ministrirat. Jaz seveda sem brž dvignil roko — in poleg mene še nekaj drugih. No k sreči so gospod poleg mene odbrali še dva, Anzelnovega Janeza, Bobnarjevega Janeza in pa mene Janeza, da smo bili trije Janezi. Sedaj je bilo šele skrbi! Preden smo se naučili latinske molitvice in se znali obračati pri oltarju! Stari ministrantje, ki so šli še isto leto v „penzijo“, so nas gledali s pogledom zaničevanja. A kmalu smo se privadili mi mladi, in ko so odšli stari in odložili svoje časti, smo si jih mi razdelili. Za prvega ministranta je bil Anzelnov, za drugega jaz, za tretjega pa Bobnarjev. Dobili smo pa še tri. Teh smo vzeli vsak enega v šolo; a je moral izkušnjo delati pred zborom vseh treh. Vsakega prvega smo pa dobili denar. In ravno od ministriranja smo si vsi trije prihranili čedne krajcarje.

Od ministriranja smo pa dobili neko veselje do vsega, kar se vrši v cerkvi. Seveda smo bili tu in tam tudi poredni in razposajeni — mlada kri. Tako n. pr. sem si doma naredil oltarček na klopi. Mati so mi celo naredili mašni plašč, bired so mi dali pa gospod katehet. Tudi lesen kelihek sem imel. Napravil sem si tudi bandero — in tako smo se shajali ministrantje pri nas in imeli obrede, kakor smo videli v cerkvi. Oj ti zlata mladost!

A kmalu je bilo konec teh lepih let. Gospod katehet so prišli k nam. Rekli so, da imam jaz dobro glavo, in so pregovorili očeta, naj me dajo v šolo. In tako me je odtrgalo življenje od doma, ko sem komaj spolnil deset let. Ti pa, mladost, z Bogom; pozdravljena brezskrbna doba, ostani zdrava, tiha domača vasica sredi rodovitnih njiv in živo pisanih trat! Pozdravljena, hišica očetova! Bog ve, kedaj stopim spet pod tvoj ljubi krov.

Ti pa, deca moja, vedi, da si srečna sedaj, kot ne boš nikdar več! Uživaj v poštenosti lepe dni brezskrbnosti; a tudi nabiraj zaklade za svojo dušo, zdaj,

dokler ti je duša še mehka in vzprejemljiva za vse lepo! Vedi, o ljubljena deca, da je čas strog gospodar. On govori: „Minulo je! Na preteklost ti je ostal le spomin. Skrbi v sedanjosti za srečno prihodnost!“

Katerega imate najrajši?

Kaj lepo je iti na biro. Letos sem prosil g. kaplana, da bi me vzel s seboj, da bi mu nosil in delil podobice. Dovolil mi je, zakar se mu še enkrat prav lepo zahvaljujem.

Res lepo je iti na biro. Ko je odmerjena pšenica in oves, plačano predivo in oblati, takrat pritečejo otroci okrog, ki vidijo, da imaš podobice, in te gledajo tako proseče.

„No, deca moja, angelčki nedolžni, kaj bi radi?“ jih vprašam.

Ta ti povesi kodrasto glavico, oni zbeži in se skrije v materino krilo, ta vtakne okrogli prst v usta in moško raca čez vežo, ta te pogleda malo postrani in reče pol proseče, pol zahtevajoče: „Podobice“.

In ti deliš podobice: „Na ti Alojzija; ti sveto Devico; ti Jezusa, prijatelja otrok; ti svetega Janeza z ovčico. Pa pridni bodite, otroci moji!“

Veselo te pogledajo, plosknejo skupaj z ročicami v zahvalo in se prepirajo, odzačetka potihem, ko ste odšli, glasno, kdo je dobil lepšo podobico.

„Moja je lepša.“

„Ni res. Moja je lepša. Moja ima ‚špice‘.“

„Moja ima pa zlat rob.“

„Kaj samo rob?! Poglej, moja je vsa zlata!“

Res, lepo je iti na biro!

„Hvaljen Bog,“ smo vstopili v hišo.

„Na veke,“ je odgovorila gospodinja.

Sredi veže sta stala dva mernika ovsa in pšenice.